

LÉPCSŐK

XX. évfolyam 7. 8. szám

2020. július 5.

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

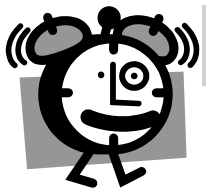

Murillo: Szent Anna tanítja Máriát (17. század)

**A tartalomból: Reményik: Az én lelkipásztorom
A barátság szentsége
Figyelemre érdemes mondatok
A szeretet tanúságtevője
A barátság példája
Isten csodásan működik
Hétköznapi plusz**

Szentmise szándékok július hónapban

1. Hálából születésnapon
2. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért
3. +Rapavi József
4. +Szülők és összes +Hozzátartozó
5. +Zólyomi Jánosné, +férje János, +Testvérek és +Nagyszülők (9.00)
..... (11.00)
Gróf Lászlóné +Csernák Mária (19.00)
6. A "Fájdalmas Anya" rózsafüzér csoport (Toldi Ferenc) élő tagjai
7. A "Fájdalmas Anya" rózsafüzér csoport (Toldi Ferenc) +tagjai
8.
9. +Fattaer János 7. évf.
10.
11. +Turai Oszkárné, +Mária testvére és +Szülők
12. +Tupi Pál, +Felesége, +Gyermekeik és +Hoffmann István (9.00)
..... (11.00)
..... (19.00)
13. +Toldi Ferenc, +Toldi Ferencné Brancs Teréz 2. évf. +Brancs János, +Neje,
+Gyermekeik és összes +Hozzátartozó
- 14-16.
17. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért
18.
19. +Gróf Mihályné Brancs Anna, +Férje,+Szüleik és összes +Hozzátart. (9.00)
..... (11.00)
..... (19.00)
- 20-22.
23. Jószándék - hálából 90. születésnapon
- 24-25.
26. *Az egyházközség júliusban +Hívei (9.00)*
Szent Anna napi búcsú ünnep - templom (11.00)
.....- kápolna (11.00)
..... (19.00)
27.
28. Jószándék - hálából 70. születésnapon
- 29-30.
31. +Huszka Mihály, +neje, +Gyermekeik és +Nagyszülők

Gondolatébresztő...

MI TUDJUK!

„Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök. Ti azonban azt mondjátok most: 'Látunk.' Ezért megmarad a bűnötök” (Jn 9, 41)

Magyar „elvakult” szavunk, tömören fejezi ki azt az állapotot, amit Jézus az evangéliumban körülír, azt az állapotot, ami az embert fogva tartja, bűnössé teszi. Az elvakult ember meg van győződve arról, hogy kristálytiszta lát, miközben, a káprázat, ami elvakítja, eltakarja előle az igazi világosságot, azt a világosságot, amelyben észrevehetné Isten látogatását. Az elvakult embert Isten jelenléte zavarba ejti, Isten elől tudományához menekül és mivel maga sem biztos a tudásában, harsányan kiabálja: „Mi tudjuk!” (Vö. Jn 9, 24)

Elvakultság

Ennek a világnak a káprázata elvakíthat bennünket. Megtörténhet, hogy nem látunk túl azon a fogalmi rendszeren, ahogy erről a világról, és ahogy önmagunkról is gondolkodunk. Elvakultságunknak három jól megkülönböztethető fokozata van. Elvakíthat bennünket ennek a világnak a gazdagsága, gyönyöre, dicsősége.

Elvakíthat bennünket, ha meg akarjuk mutatni gazdagságunkat, ha fontos számunkra, hogy mit gondolnak rólunk az emberek, ha tekintélyesek akarunk lenni. És elvakultságunk csúcsa, amikor senki és semmi nem számít, amikor kizárólag csak én számítok, csak én egyes egyedül. Bizony elvakíthat bennünket a gazdagságunk, a hiúságunk és kiemelkedő módon elvakíthat bennünket; ha önmagunkat mindenek fölé magasztaljuk. Ha értelmünk nem lát túl a világon, mások rólunk való vélekedésén, ha értelmünk nem lát túl önmagunkon, akkor tudásunk csak elvakult tudás. Ismerjük fel vakságunkat!

Az írástudók, Mózes értelmezőiként, isteni tekintéllyel szabályozták a közösség életét. Kialakítottak egy Mózesre visszavezethető szabály gyűjteményt. Különösen a szombat megtartását kerítették körül szabályokkal, nehogy valaki megszegje a nyugalom napját. Szabálygyűjteményüket az isteni kinyilatkoztatással egy szintre emelték.

Az írástudóknak volt az isteni megérintettségre visszavezethető fogalmi rendszerük, anélkül, hogy Isten valóságos jelenléte megérintette volna őket. Az írástudók sok mindent tudnak, de ennél a soknál, mérhetetlenül több, annak az egynek a tudása, amely isteni érintésből fakad: „Egyet tudok, hogy vak voltam, és most látok.” (Jn 9, 25)

Sok mindent tudunk mi is, de tudnunk kell; megszerzett tudásunk nem képes megvilágosítani bennünket. Ha, mint vakok szomjazunk a világosságra, Jézus, bennünk és értünk is imádkozó Lelke megvilágosít! (Vö. Róm 8, 6-26) „Ítélni jöttem erre a világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakká legyenek.” (Jn 9,39)

(K Mihály)

Június 21-én a Szent Anna templomban 11 gyermek járult elsőáldozáshoz:

Bálint Dorottya Bianka, Farkas Virág, Gáspári Miklós Péter, Jakab Lilla Bettina,
Nagy Bence Levente, Orbán Aliz, Rajmon Gergely, Szender Ignác Lőrinc,
Szilágyi Áron János, Takács Anna Virág, Tóth Jázmin Mira

Szent Joakim és Szent Anna, Szűz Mária szülei

Az újszövetségi szent könyvek semmit nem mondanak a Boldogságos Szűz Mária szüleiről. Néhány névvel találkozunk a rokonságból: Erzsébet és Zakariás, Szalóme és Zebedeus, de e két szülő nevét nem tudjuk. Egy 2. századi apokrif könyv mondja, hogy Mária édesanyját Annának, apját Joachimnak hívták, és a két név jelentése figyelmet érdemel, mert *Anna annyit jelent: kegyelemmel áldott, Joachim pedig: Isten megvigasztal.*

Az ünnep a 13-14. században terjedt el Európában. Az érdeklődés a keresztes háborúkból visszatért lovagok elbeszélései nyomán éledt föl, és kiterjedt Jézus szülőföldjére és rokonságára is. Érthető, hogy az Üdvözítő nagyszülei iránti tisztelet is felélénkült.

Az ünnep dátuma egy templom fölszentelésének évfordulójából adódott. A régi hagyomány ugyanis úgy tartotta, hogy Mária Jeruzsálemben született, és szülőháza, Anna asszony háza a Bethesda-tó közelében állt. Az 5-6. században e föltételezett születési hely fölé bazilikát építettek, s ennek fölszentelési napja volt július 26.

Szent Anna tiszteletéről Bálint Sándor a következőket írja: „A hazai Szent Anna-tisztelet gazdagságát és színes változatosságát a kultusz sokrétűsége mutatja. Kiváltságos patrónajaként tisztelte sok ügyében-bajában az asszonynép, de tisztelték azok is, akiknek foglalkozása valamiképpen a gazdaasszonysággal, asszonyi gondoskodással függ össze: a szövőmunkások, csipkeverők, seprűkötők. Céhpatrónaként tisztelték az asztalosok azért, mert hajdanában az oltárszekrény elkészítése a mesteremberek feladatai közé tartozott, márpedig Anna volt méltó arra, hogy az élő tabernákulumot, Máriát a méhében hordozza... A kádárok is tisztelték, nyilván abból a megfontolásból, hogy Jessze törzséből, Anna és Mária méhéből sarjadt a Szőlőtő: belőle termett a megváltás bora, (a megváltó Vér). Védőszentje volt a bányászoknak is, nyilvánvalóan azért, mert ünnepének evangéliuma a szántóföldön elrejtett kincsről, a drágagyöngyöt kereső kalmárról szólt, és e hasonlatokat Szent Annára is lehetett vonatkoztatni. A barokk korban Szent Anna külön tisztelt patrónája volt a haldoklóknak.”

A legenda elbeszélése szerint Szent Anna szüleit Stolanusnak és Emerenciának hívták, és Betlehemben éltek. Anna a Názáretben élő Joachimnak lett a felesége, s mindketten Júda nemzetségéből és

Dávid házából származtak. Húsz évig éltek már együtt, de nem volt gyermekük. A vagyonukat három részre osztották: egy részt maguknak tartottak meg, a másik részt a templomnak és a papoknak adták, a harmadik részt pedig szétosztották a szegények között.

Gyermektelenségük fájdalmát tovább fokozta egy eset: a templomszentelés ünnepére fölmentek Jeruzsálembe, és Joachim áldozati ajándékot akart felajánlani, de egy Iszakár nevű pap visszautasította az ajándékot azzal a megokolással, hogy bűnös kézből nem fogadja el. Joachim házasságának terméketlenségét ugyanis bűnössége nyilvánvaló jelének látta.

Joachimot ez a megszegényítés olyan érzékenyen érintette, hogy hazatérve elhatározta: nem marad többé a városban, hanem elbujdosik az erdőkbe és a mezőre a pásztorok közé. És így is tett.

Nem sokkal később azonban megjelent neki Isten angyala és megvigasztalta. Megígérte neki, hogy imádságaiért és alamizsnáiért Anna gyermeket szül, mégpedig egy leányt, akit majd Máriának kell nevezniük. Az angyal azt is megmondta, hogy a gyermek fogantatásától fogva telve lesz Szentlélekkel.

Szava igazsága mellé jelül azt adta, hogy Joachim menjen föl Jeruzsálembe hálát adni Istennek, és a templomban, az Aranykapunál találkozni fog a feleségével, akit ugyanígy angyali jelenés indít arra, hogy a templomba menjen. Úgy is történt. Joachim és Anna az Aranykapunál találkoztak, boldogan elmondták egymásnak a látomásukat, majd hálát adván Istennek, visszatértek otthonukba, Názáretbe.

Istenünk, ki Szent Joachimot és Szent Anna asszonyt arra választottad, hogy tőlük szülessék Egyszülött Fiad édesanyja, az ő közbenjárásukra kérünk, add meg, hogy elnyerhessük az üdvösséget, melyet minden nép számára ígértél.

*Fra Filippo Lippi:
Szent Anna és Szent Joachim találkozása
az Aranykapunál (1440 körül)*

Reményik: Az én lelkipásztorom

Láttam az Igét sas-szárnyon repülni
 Elzúgni izzó Illés-szekeren,-
 Dóm-lelkek pillér berkeit bejártam,
 Testté az Ige mégse lett nekem.
 Gyönyörködni jártam a templomokba,
 Mint a hangversenyekre, tárlatokra,
 A lelkem minden szentbeszéd után
 Csak muzsikával, képpel lett tele
 A nagy poézis fergeteg szele
 Az építő szó boltíve alól
 Színöltve tört ki, s úgy markolt belém.
 Égett a szíven pogány csipkebokra
 Szent szél szította szándéktalanul, -
 A láng szomjazta a forgószelet,
 S a tűzből született költemény
 A „Cristi imitatio” helyett.
 Jöttek óriás prédikátorok,
 És ostoroztak, és égbe ragadtak,-
 Csak ezt a szócskéát:” én bűnös vagyok”,
 Nem bírták velem úgy értetni meg,
 Ahogy te tetted, én „kicsi papom”,
 Általad lett a templom menedékem
 És vigasztalásom és otthonom.
 És te tetted, hogy megértettem én,
 Hogy mégis több az Evangélium,
 Több, mint a leggyönyörűbb költemény.
 És te tetted, hogy fordulok magamba,
 S a szent vacsora után legalább,
 Jobban vigyázok tettemre, szavamra.
 Te tetted, ha türelmesebb vagyok,
 Tudván: Nagy dolog a kicsi dolog
 Ledobhatatlan keresztm alatt
 -Ezt is te tetted – már meghajlok
 Te tetted ezt,- a bús nevető – évek,
 Szakadások, törések, temetések,
 Csupán a segítségedre siettek.
 És látod, látod: ezt ismét te tetted,
 Hogy bennem lassan életté remegnek
 A szók: ”Kegyelem és a békesség nektek”

Reményik Sándor:
Mi mindig búcsúzunk

Mondom néktek:
 mi mindig búcsúzunk.
 Az éjtől reggel, a nappaltól este,
 A színektől, ha szürke por belepte,
 A csöndtől, mikor hang zavarta fel,
 A hangtól, mikor csendbe halkul el,
 Minden szótól, amit kimond a szánk,
 Minden mosolytól, mely sugárzott ránk,
 Minden sebtől, mely fájt és égetett,
 Minden képtől, mely belénk mélyedett,
 Az álmainktól, mik nem teljesültek,
 A lángjainktól, mik lassan kihültek,
 A tűnő tájtól, mit vonatról láttunk,
 A kemény rögtől, min megállt a lábunk.
 Mert nincs napkelte kettő, ugyanaz,
 Mert minden csönd más, - minden
 könny, - vigasz,
 Elfut a perc, az örök Idő várja,
 Lelkünk, mint fehér kendő, leng utána,
 Sokszor könnyünk se hull,
 szívünk se fáj.
 Hidegen hagy az elhagyott táj, -
 Hogy eltemettük: róla nem tudunk.
 És mégis mondom néktek:
 Valamitől mi mindig búcsúzunk.

Tokody Ödön: Az öreg plébános levelei

28. levél

Szakértő bizottság érkezett Pestről

Kedves Uramöcsém!

Nem voltam olyan szerencsés a legutóbbi két levelemben, amilyen szerencsés volt az egyszerű magyar ferences szerzetes a déli harangszóval. Ez a jámbor Egyed testvér kéregető útjáról egy este Noé ősapánkat megközelítő állapotban került haza a kolostorba. A szerzetesház rendfőnöke másnapra várta a tartományfőnök látogatását. Az atyai javító figyelmeztetést ezért a magasabb előjárójának hagyva, megparancsolta Egyed testvérnek, hogy jelentkezzék majd a tartományfőnök előtt és számoljon be arról, hogy miért hozott különben kocsideréknyi búza, tojás, krumpli stb. mellett jókora részegség mámorát is haza. Másnap aztán megérkezett a tartományfőnök, és Egyed testvér háromnegyed tizenkettőkor rettenetes szepegés között be is állított hozzá. Elmondta, hogy a legutóbbi kéregető útján elkerült a szomszéd falu szőlei közé is. Böbeszédűen elmondta, hogy milyen kegyes szívű-ek voltak hozzá a szőlős gazdák, pedig hát szegényeket nagy csapás érte, mert rettenetesen pusztít szőlőjünkben a filoxéra. A tartományfőnök valamikor, amikor Gyöngyösön a barátok tanítottak a gimnáziumban, a természettudományok professzora volt, és szakmájából főleg a kisebb rovarok tanát szerette és tanulmányozta. Abban az időben írta első cikkeit Jókai Mórié a filoxéráról, mint a magyar szőlőtermés pestiséről. Az új rovarnak híre fölötté érdekelte a professzorból lett tartományfőnököt és töviről-hegyire kikérdezte Egyed testvért annak alakja, föllépése és pusztítása felől. Ez kellett csak Egyednek! Hári János hiteles történetírónak számított hozzá képest, olyan ékesszóló fantáziával és részletességgel költötte meg hirtelenében a filoxéra alakját és kártevő hatását. Közben aztán ebédre csöngettek. Mint a jó szerzetesek, a mondat közepén harapták el a szót és indultak az ebédlőbe. Egyed testvér örvendett, hogy történetek elmondásában nem juthatván el a részegségig, megszabadult a szóbeli figyelmeztetéstől, és vigyázott rá, hogy arcának kifejezésével nehogy elárulja házfőnökének a maga örömét. Feledésbe is ment az ügy szépen.

Hát úgy gondoltam én is, hogy a negyven év előtti sajtó ügyeire való múltkori kitérésemmel elkerülöm Kedves Uramöcsém figyelmeztetését a nagyrecski kórusfestmény hosszúra nyúló elbeszélése miatt. Ámde csalódtam, mert Kedves Öcsém fölötté szigorú levélben tudtomra adta, hogy ne szaporítsam annyira szót, hanem izgalmasabb lüktetéssel vigyem előbbre elbeszélésemet. Megkísérlem eleget tenni eme szerkesztői figyelmeztetésnek, de nehezen hiszem, hogy sikerülni fog. Mi öregemberek ugyanis nem tudjuk már elsajátítani az új generációnak rohanó fantáziáját, amelyik sűrítve gyors egymásutánjában adja elő gondolatait. Mi öregek lassan jártunk fiatal korunkban és lassan járunk most is. Az is igaz, hogy azért mégsem értünk tovább, mint az ifabb nemzedék, amelyik bizony ép hajzattal ér el olyan magasra, amennyire a mi időnkben csupán szürkülő és ritka szép hajjal mertünk volna gondolni.

De hát nem akarom magamra vonni Kedves Uramöcsém újabb szigorú rendreutasítását, és ezért folytatom emlékezéseim előtárását a nagyrecski kórus freskójának históriájáról.

Ott hagytam abba, hogy az apátúr a püspöki irodával és a minisztériummal történt többszöri levélváltás után megkapta az értesítést, mely szerint három szakember jön majd megvizsgálni a fölfedezett és több száz évesnek gondolt freskót. Plébánosomat mintha kicserélték volna. Lázasan készülődött a pesti urak fogadására. Többször láttuk megfordulni a helybeli takarékpénztárban és plébániánkon is ismételten látogatást tett annak igazgatója. Péterfia káplántársammal találgattuk is ennek az okát, míg végre megtudtuk azt apáturunk sógorától. Elkeseredetten panaszkodott az a jó ember, hogy plébánosunk olyasmire vetemedett, amire előbb álmában sem mert gondolni; váltóra vett fel pénzt, hogy ebből fedezze a várt vendéglátásnak és az új freskó föltárásának költségeit.

Abban az időben nagy csomag külföldi könyvet hozott a posta a plébániára. Mi is megismertük a csomagok tartalmát, az apátúr Péterfiát és jómagamat bizott meg a vagy tízkilónyi könyvek lapjainak fölvágásával. A nyomdában lapívekre nyomták a szöveget. Hajtogatás után a lapok, általában a könyv rövid oldalán egyben voltak. Ezeket kellett „felvágni”, vagyis szétválasztani. Német nyelvű műtörténeti dolgozatok voltak, amelyek a középkori freskókra vonatkoztak. Az apátúr jobb ügühöz méltó buzgalommal és egy Péterfiától kölcsönkért német-magyar szótár segítségével neki is kezdett az egyik könyv tanulmányozásának, amivel több napon keresztül kora reggeltől késő estéig foglalkozott. A többi könyvet pedig a szalon asztalán helyezte el. A lelkipásztorkodást teljesen ránk bízta.

Egy napon aztán megérkezett a sürgöny, amely másnapra jelentette a pesti kiküldöttek jövetelét. Apáturunk a vendégágyak föllállítására, sütés-főzésre adott parancsokat. Pintes Gábor uram a pince mélyéből pókhálós üvegeket szedegetett elő, plébánosom sógora pedig fogát szíva átkozta a napot, amelyen a freskó-ügyet felfedeztük, és váltig erősködött, hogy a mű- pártolásnak lesz folytatása, és az egész családjuk koldusbotra jutása a vége. Tudom én azt, hogy mi az a váltó, egyik hozza a másikat, és hozza a végrehajtót, szólott keserves fejcsóválással. Ő ugyanis szakember volt az efféle ügyekben és tapasztalatból beszélt, lévén, hogy végzett földesúr és végzett kereskedői minőségben került rokonnak a plébániára.

A táviratban jelzett napon dél felé megérkeztek a pestiek. Az apátúr Péterfiával együtt ment eljűk az indítóházhoz az uraságtól kölcsönkért két fogaton. Én az ebédelőben találkoztam velük.

A bizottság vezetője nagy szakállú, tisztos ősz férfi volt. Mesterségére nézve műépítész, aki sok rendbeli állami munkát végzett stíluskísérletezés után kitűnő állásba került öregségére a minisztériumba. A másik, akkor még egyetlen állami színházunknak kiérdemesült dramaturgja és elég jó nevű íróember volt. Ő is nyugalmának élvezésére szegődött be műértőnek az államhoz. A harmadik bodorhajú, cvikkeres, szőke fiatalember, mint archeológus jött le, bár később társainak csipkelődései alapján úgy

értettem, hogy inkább műértő esztétaként tevékenykedett. Egyszóval „szakemberek” voltak a freskó-ügyben valamennyien.

Kellő mennyiségű és minőségű étvágygerjesztő stampedli után ebédhez ültünk, amelyen Pintes Gergő uram, mint a freskó-ügyben érdekelt, valamint a helybeli takarékpénztár igazgatója, mint az ügy finanszírozásának támasza is részt vettek. Az ebéd pompás volt és lefőzhetett volna két kanonok! beiktatást. Igaz, hogy zajos családi jelenet előzte meg a főzést, amely az apátúr és nővére között folyt le.

Plébánosom ugyanis úgy intézkedett, hogy a rendkívüli vendégek ebédjére, a nagyrecski lakodalmak híres szakácsnőjét, Julcsa nénit szerződtessék, ami ellen hűga pergő nyelvvel, pazarlást, adósságcsinálást, a rokonság koldusbotra juttatását emlegető, nem éppen a nővéri szeretet kifejezésének mondható szavakkal tiltakozott. De az apátúr nem engedett.

Az asztalnál az apátúr sógora úgy ült, mint egy kanonok! kinevezésről lemaradt személy. Csak néha nézett végig a poharakat emelgető pestieken, és amidőn tekintete a takarékpénztár igazgatójára esett, nem állhatta meg, hogy félhangon oda ne sűgja Péterfiának: váltót írt alá! Mi lesz ennek a vége? Én tudom jól, hogy mi az a váltó! Péterfia kissé maliciózusan válaszolt: mi közötök hozzá? Nem a tiéteket költi. Hol van az megírva, hogy a papnak holta után is el kell tartania minden pereputtyát? Az apátúr sógora éles választ kezdett, de már első mondatában megakadályozta a beszédek meginduló sora.

Elsőnek az apátúr köszöntötte fel vendégeit. Párhuzamot vont a papság és a művészek között. A papok a jóságnak szolgái, a művészek pedig a szépségnek. Mindkettő Isten tulajdonsága. A művészetnek, házban megjelent képviselőire, mint az Úrban szolgatársaira, űritette poharát.

Bizony, Uramöcsém, félresiklott beszéd volt ez. De hát rendesen így történik, ha a pap a maga hivatásától eltérve világi eszmekörben akar működni, és abban világiabbnak akar látszani a világiaknál.

Szavaira az öreg műépítész válaszolt. Apáturunkat, mint a lelkek és Isten titokzatos házának kiváló építészének nevezte. (Péterfia e szavaknál fészkelődni kezdett és valami olyasfélét emlegetett, hogy ettől az építőmestertől ugyan összedőlhet az egész egyház.) Utána történelmi visszapillantás alakjában elmondta, hogy a lelkek nagy építői, a kiváló papok egyben az Isten földi és anyagi templomának is támogatói és serény munkatársai voltak. II. Gyula pápától kezdve fölemlítette a műbarát egyháziaknak hosszú sorát. Ezek közé helyezte végül az apáturat is, akit lelkesen éltetett.

Ebéd után a szalonba vonultunk. Az apátúr kezdte a szót. Bizony, kérem, nagy áldás nekünk, papoknak a művészet. Egyszerű híveinkkel való bajlódás közepette ki vagyunk téve a vidékiességnek. Ettől ment meg minket a művészet alkotásaival való rendszeres foglalkozás. Én például legnagyobb örömet lelem, és a lelkipásztorkodás nehéz munkája után - itt Péterfia pimaszul, kihívóan szemtelen, arcátlan módon köhögött - felüdülésemet találok ezekben a könyvekben. Az apátúr felvett a szalonasztalról az előző héten érkező könyvek közül egyet és a köréje csoportosuló

minisztériumi uraknak akarta mutatni. De elsápadt és zavartan köszörülte a torkát. Az urak mosolyogtak, Péterfia kacagott. Amint jobban odanéztem, észrevettem a nevetéses állapotot: a könyv, amelyet az apátúr a kezében tartott, föl sem volt vágva.

Említettem Kedves Uramöcsémnek, hogy a könyvek megérkezése után az apátúr szótár segítségével tanulmányozta az egyiket, a többit, pedig két csoportra osztva, Péterfia kollegámnak és nekem adta ki fölvágás céljából. Én becsületesen el is végeztem a rám bízott munkát, Péterfia azonban úgy, ahogy kapta fölvágtatlanul visszatette őket szalonzasztalra. Szemfüles fiatalember voltam már akkor és gyors elhatározással kimentettem piruló plébánosomat kényes helyzetéből. Azt, kérem, apátúr még nem méltóztatott tanulmányozni. Tessék emezeket mutatni az uraknak, szóltam és kezébe adtam egy másik könyvet, melynek lapjait én vágtam föl. Plébánosom hálás pillantást vetett rám és kinyitván a könyvet, magyarázni kezdett a színházi szakembernek, aki valószínűleg vele egy fokon állott a festészet mezején.

A helyzet kellemetlenségének kiküszöbölésére Gergő bátyánk adta meg a lökést. Talán átmehetnénk a templomba, megnézni a freskót, indítványozta. A göndör hajú, aki a szépnem méltatásában tevékenykedett, azonban mást javasolt. Észrevette a szalon sarkában a zöld kártyasztalt, és fölcillanó szemekkel hívta oda az urakat. Hohó! Itt kártyázni is lehet. Ebéd után a legkellemesebb rajzokat a harminckét levelű képeskönyv nyújtja, monda önelégülten nevetve szellemesnek vélt mondatát.

Nem kellett sokat biztatni társaikat. A pestiek leültek az apátúrral alsózni, míg a takarékos igazgatója, mint óvatos pénzember, a kibic szerepét vállalta. Mi pedig, a háziak Gergő bátyánkkal együtt, ajánlottuk magunkat és munkánk után mentünk. A folyosón megjegyezte még egyszer az apátúr sógora; Nem jó vége lesz ennek!

Elmehetünk mind koldulni. Váltót írt alá. Péterfia nem állotta ki, hogy újra ki ne oktassa a papi rokonok anyagi igényeinek jogosultsága felől, de én ezt már nem hallgattam meg, mert Gergő bátyánkkal temetni indultunk.

A további fejleményeket majd legközelebb írja le Kedves Uramöcsémnek barátja:
az öreg plébános

REMÉNYIK SÁNDOR: VALAKI ÉRTEM IMÁDKOZOTT

Mikor a bűntől meggyötörten
A lelke terheket hordozott
Egyszer csak könnyebb lett a lelke
Valaki értem imádkozott.
Valaki értem imádkozott,
Talán apám, anyám régen?
Talán más is, aki szeret.
Jó barátom vagy testvérem?
Én nem tudom, de áldom Istent,

Ki nékem megváltást hozott,
És azt, aki értem csak
Egyszer is imádkozott.

*Ne becsüljük le a másikért elmondott
imádság erejét! Lehet, hogy nem egy
villámcsapás képében érkezik rögtön a
válasz, vagy csak évek múlva, de ti
szüntelenül imádkozzatok!*

PORTUGÁLIAI SZENT ERZSÉBET, özvegy emléknapja július 4.

PORTUGÁLIAI SZENT ERZSÉBET (IZABELLA) Árpád-házi Szent Erzsébet unokahúga, nevét is tőle kapta.

1271-ben született Aragóniában királyi családból, anyja Jolánta volt, II. Endre magyar király leánya. Hazájában Izabellának nevezik. Már születése békét szerzett: az öröme kibékült atyja, Péter trónörökös és nagyapja, Jakab aragóniai király, akik éppen háborúban álltak egymással. 12-13 éves gyermeklánycént felesége lett a portugál Dénes királynak. Két gyermeket szült.

Hősies volt a gyötrelmekben és a nehézségekben: imádkozott és jót cselekedett. Férje hűtlenségét és iszákosságát türelemmel viselte. Még törvénytelen gyermekeit is nagy szeretettel nevelte. Szeretete győzött, anélkül, hogy férje legyőzötté vált volna. A jámborság és emberszeretet mintaképe lett: betegeket gondozott, szegényeket ruházott, táplálta őket, gyakran szegény lányokat kiházasított, csak hogy megvédje őket a züllesztől. Férjét annyira megváltoztatta, hogy a néptől az „igazságos” jelzőt kapta.

Békeszerző működése hozta a legáldásosabb eredményeket. Közvetített Portugália, Kasztília, Aragónia között, békét szerzett Nápoly és Szicília között is. Okossága és személyes varázsa hatásosabb volt, mint a hadszíntér pokla.

Férje halála után javait a szegényekre hagyta és ferences harmadrendi lett. De még a zárdából is segítséget kellett nyújtani nagy problémákban. Szeretett volna békét teremteni egymás ellen háborúzni készülő fia és veje között. Ez az utazás volt utolsó útja, a békekötést már nem érte meg, lázba esett. Életereje gyorsan fogyott, már csak néhány napig élt csupán. 1336. július 4-én Estremosban hunyt el menyee és fia karjaiban. A coimb-rai klarissza zárdában temették el. 1612-ben sírját felbontották és testét teljes épségben találták. 1625-ben avatta szentté VIII. Orbán pápa.

Példája: A szeretet kitartó csendessége hatékonyabb, mint a látványos „fellángolások!”

„Istenünk, ki a béke forrása és a szeretet kedvelője vagy, add meg nekünk, hogy Szent Erzsébetet példájára s az ő közbenjárására, békeszerzők legyünk embertársaink között.”

(Portugáliai Szent Erzsébet miséjének könyörgése)

A barátság szentsége - Felnőttkori barátság

A felnőttek életében, számunkra is nagyon fontos tud lenni a barátság. Nem véletlenül nevezi a Biblia is kincsnek a hűséges barátot: „A hűséges barát erős menedék, aki ilyenre akad, kincset talál! Az igaz barátnak nincsen mása, hűsége értékét nem lehet arannyal, ezüsttel mérni!” (Sir 6, 14-15). Ahogy telnek az évek úgy érzem egyre inkább, hogy a barátságok tényleg milyen nagy kincsek, mennyire meg kell becsülni azokat az embereket, akikkel egyszer barátságba kerültünk. Nem minden nap születnek ugyanis barátságok, túl a negyvenen már jobban látjuk ezt. Igazi barátból nincs sok az életben. A barátság valahogy ajándék. Kell hozzá kölcsönös szimpátia, szabad döntés, együtt töltött idő, közös élmények. Ajándék, ha van olyan ember, akivel teljes szabadságban lehet beszélni, akivel tényleg meg lehet osztani a benső gondolatokat, terveket, szép dolgokat és nehézségeket. Az igazi barát előtt nem kell szerepet játszani, ő elfogad, olyannak amilyenek vagyunk, neki nem kell görcsösen megfelelni.

A barátságnak különleges erőt ad, ha vannak közös értékek, olyan törekvések, amelyek mindkettőnknek fontosak. Egyik nagyon szép példa erre a keresztény hagyományból Nazianzoszi Szent Gergely és Nagy Szent Vazul barátsága. Erről Gergely így ír: *„Mindkettőnk munkája és törekvése egyformán az erényre irányult, hogy a jövő reménységnek éljünk és így felkészüljünk arra, hogy már halálunk előtt kiköltözzünk ebből a világból. Ezt tartottuk szem előtt életünk és minden cselekedetünk irányításában. Egyrészt az isteni parancsok útmutatását követtük, másrészt pedig egymást támogattuk erényeink tökéletesítésében. Talán nem tűnik elbizakodott beszédnek, ha azt mondom: mi egymásnak szabályul és mértékül szolgáltunk a jónak a rossztól való megkülönböztetésében. Az embereknek más és más nevük van, amelyet vagy szüleiktől kaptak, vagy maguk szereztek az életben tanúsított törekvéseik, illetve elért eredményeik alapján. Nekünk viszont az volt nagy dicsőségünk és nagy nevünk, hogy Krisztus-követők legyünk, és kereszténynek hívjanak minket.”*

Személyes barátság ugyanakkor ki tud terjedni szélesebb körre is. Nagy ajándék, ha van egy csoport, ahova tartozhatunk, ahol olyan emberekkel találkozhatunk, akik barátainknak mondhatók, még ha nem is köt mindenkihez mélyebb kölcsönös kötelék.

Manapság nagyon sok kutatási eredmény támasztja alá, azt az állítást, hogy a mély, bensőséges emberi kapcsolatok, a legintenzívebb módon járulnak hozzá az emberi boldogsághoz, sőt még a fizikai és mentális egészség megőrzéséhez is. Ennek hiánya pedig megbetegedések forrása lehet. Nem véletlenül írhatja Csányi Vilmos, hogy *„a modern társadalom megfosztja az embert embersége alapvető jegyének a megnyilvánulásától, a csoportkötődés normális kialakulásától, s ennek aztán a legkülönbözőbb mentális zavarok, neurózisok lesznek a következményei”* (Íme az Ember, 277). Az ember létigénye a barátság, a mély emberi kapcsolatok, és a közösséghez tartozás.

(Jezsuita.blog)-- (Folytatódik)

A barátság példája

Néhány évvel ezelőtt történt az egyik előkelő szálloda fényesen kivilágított termében. Egy előkelő, gazdag ifjú vacsorát adott barátai tiszteletére. Finom ételek és borok kerültek az asztra és jó hangulat uralkodott a vendégek között. A vacsora végén felállt a vendéglátó ifjú és így szólt a jelenlevőkhöz:

- Kedves barátaim! Azért hívtalak ma össze titeket, hogy elbúcsúzzam.

Azt gondoljátok, hogy gazdag vagyok, pedig tévedtek. Alig kaptam valamit az atyai örökségből. De mert fiatal vagyok és előttem az élet, holnap reggel Ausztráliába indulok szerencsét próbálni. Most pedig jól jegyezzétek meg, amit mondok: mához hét évre újra itt leszek ebben a teremben. Ha kedvez a szerencse és sikerül vállalkozásom, akkor mindnyájatokat ünnepi vacsorával és gazdag ajándékkal várlak. Ha pedig cserbenhagyna a szerencse, akkor is jöjjetek el és egy szerény vacsorával megvendégellek titeket.

Az egybegyűlt vendégek lelkesen fogadták a bejelentést és megígérték, hogy teljesítik barátjuk kívánságát. Elmúlt hét esztendő és az egykori vendégek levelet kaptak Ausztráliából hazatért barátjuktól: szegényen utaztam el és nyomorultul tértem vissza. Mielőtt újabb kísérletet tennék a vagyonszerzésre, szeretnék viszontlátni titeket. Ezért azt kérem, hogy teljesítsétek ígéreteket és holnap este legyetek a megbeszélte szállodában. Remélem senki sem marad távol a baráti összejövetelről!

A levelet író ifjú már nyolc napja visszatért Ausztráliából és súlyos betegen feküdt a szálloda egyik szobájában. Odakint nagy vagyont szerzett és gazdag emberként tért vissza hazájába. Sajnos azonban a vagyonszerzés egészségébe került. A levelet most azért küldte el barátainak, hogy ezzel próbára tegye hűségüket. Már készen volt a végrendelet is. Vagyonát azok a barátok kapják, akik teljesítik ígéretüket és a megbeszélte este megjelennek a szállodában. Mindezt titkárára bízta. A kitűzött nap elérkezett és gazdája képviselőjében. a titkár jelent meg a szálloda nagytermében. Kilencet, tízet, tizenkettőt ütött az óra és nem jött senki. Ekkor derült ki, hogy a sok „jóbarát” közül egy sem volt igazi barátja a gazdag, de haldokló embernek. Másnap mindenről beszámolt a titkár főnökének. Szomorúan hallgatta és megvetően szólt az emberek megbízhatatlanságáról. Összetépte végrendeletét és egész vagyonát a város árvaházára hagyta.

Az igazi barátság feltételezi a szeretetet, mely a gyengédséghez vezet el, a bizalmat, mely nem aggodalmaskodik barátunk hűtlenségének lehetőségén, a szabadságot, amely nem fél kimondani a maga véleményét, az egybetartozás érzését, amely nagylelkűen tud adni, és örömmel elfogadni. (Szent Ágoston)

G y e r m e k o l d a l

L	K	I	G	É	J	E	Z	B	A
R	A	E	T	R	E	D	T	E	L
K	E	K	U	D	S	L	É	N	P
R	O	P	J	F	E	C	V	N	A
I	H	A	G	É	K	O	P	E	M
S	A	X	Y	J	K	N	B	T	E
Z	S	E	C	Á	L	A	D	E	K
T	D	F	G	R	A	T	R	K	I
U	V	G	A	Z	D	A	G	O	N
S	Z	I	B	E	D	R	E	E	J

MIBEN KÜLÖNBÖZIK?

A festő és a török?

Egyiknek ecsetje, másiknak mecsetje van.

A Balaton és az esőköpeny?

Egyik állóvíz, másik vízálló.

A fejkendő és a glicerín?

Egyik keszkenő, másik kézkenő.

A mókus és a fakereskedő?

Egyik a fára felkúszik, a másik a fára alkuszik.

Az érem és az elszívott szivar?

Egyik amulett, másik hamu lett.

A gombostű és az autó?

Az autó mondja: tű-tű, de a tű nem mondja: autó-autó.

A gombostű és az autó még egyszer?

Ha nem tudod, ülj bele.

Egy füzetlap és a búrok kalapja?

Egyik irkalap, másik búrkalap.

A zászló és az ábécé?

Egyiket kitűzik, másikat betűzik.

A tehetség és egy koldus?

Egyik eget kér, másik kéreget.

Kedves Gyerekek!

Az ábrában öt értelmes szó van elrejtve. Ezeket vízszintesen, függőlegesen és átlósan is kereshetitek.

A szavakból a Kolosszeieknek írt levél gondolatát állíthatjátok össze.

MIBEN HASONLÍT?

A hiszékeny ember és az ajtó?

Mindkettőt becsapják.

Egy sonkás zsemle és egy bájos kisbaba?

Mindkettő enivaló.

A házasság és egy utazás?

Mindkettőt jegyváltás előzi meg.

A tízezres és a katonai őrség?

Mindkettőt felváltják.

Találós kérdések

1. Egy kis házban öt kis szoba sorakozik szépen, öt kis ember bújik oda melegedni télen.
2. Fehér pokróc egész földön, nem is szövik, az égből jön.
3. Se oldala, se fenéke, mégis megáll a víz benne.
4. Akkor vagyok legmelegebb, amikor hideg van. Akkor vagyok lehidegebb, amikor meleg van.
5. Zöld istállóban fekete lovak piros szénát esznek.
6. Se hárfája, se gitárja, mégis szól a muzsikája.

5. Görögdinnye 6. Tucsók
1. Kesztyű 2. Hó 3. Felhő 4. Pince
Megoldások

FIGYELEMRE ÉRDEMES MONDATOK - ISKOLAI DOLGOZATOKBÓL

- * Amíg Madách a börtönben sínylődött, felesége romlásnak indult.
- * A janicsárok felmentek Budára, elszaporodtak és elfoglalták a várat.
- * IV. Béla a tatárjárás után a kihalt nép pótlásáról személyesen gondoskodott.
- * Radnóti Miklós fasiszta építőtáborban halt meg.
- * A néma Katrin hallgató lett...
- * Rákóczi Ferenc úgy halt meg, hogy belefulladt a Rodostóba.
- * Arany János velszi bárdokkal sújtott le a Habsburg-házra.
- * Zrínyi Miklóst a bécsi kamara által feltüzelt vadkan ölte meg.
- * Petőfi egy szegény cselédlány és a magyar nép fia.
- * Petőfi mindent megtenne a nemzet érdekében, csak hogy ő is hősi halott legyen.
- * Petőfi úgy rohant a csatába, hogy jobb kezében vers, bal kezében pedig kard volt.
- * Kölcsey 1815.januárjától 1816. tavaszáig nem írt verset. Ebből az időszakból 3 verse maradt ránk.
- * Zrínyinek csak fél szeme volt, ám ez nagyon zavarta a csatákban.
- * A katonák életüket és halálukat kockáztatták.
- * A víz oxigénből és folyadékból áll.
- * A mocsári vész 1526-ban volt.
- * A Szent Jobb István király bal keze.
- * Janus Pannonius 15 éves korában elterjedt Európában.
- * Szemünk közepén van egy nyílás, amely mindenkinek fekete, mivel a fejünk belül sötét.
- * A föníciaiak kereskedtek és iparkodtak.
- * A gesztenyesütögető néni kiáll a sarokra, és odacsalogatja az embereket a szagával.
- * Arábiában a vizet cisztercitákban gyűjtik.
- * Sok régi kőzetben megtalálhatóak az őskori halak lábnyomai.
- * A középkorban a várakat katakombákkal lötték.
- * A kenguru kicsinye fészeklakó.
- * A ménes egy nagy lócsomó.
- * Toldi a csónak felé indult, mikor a cseh vitéz elővette a kardját és majdnem lelőtte Toldi Miklóst, ő azonban észrevette a fondorlatos tervet.
- * Kolumbusz háromszor indult útnak, bár a második útján meghalt.
- * Az őserdő olyan terület, ahova emberi kéz még nem tette be a lábát.
- * És akkor a költő megírta a Szundi két apródja című verset.
- * Egyiptom őslakói a múmiák.
- * A kutatók az őshazában megtalálták az ősmagyarok hátrahagyott részeit.
- * A nemzetiségi iskolákba több ajkú diákok járnak.
- * Nyáron nő a kalapos gomba, télen a kucsmagomba..
- * A kőolajat kövekből sajtolták.
- * Csapadékfajta: lisztharmat.
- * A cápa jellemzése: Embert nem eszik, de nem lehet benne bízni.

A SZERETET TANÚSÁGTEVŐJE

Az olasz **Szent Gianna Beretta Molla**, aki édesanyaként tett tanúságot Isten és az élet szeretetéről.

Vallásos család tizedik gyermekeként született 1922-ben. Középiskolai tanulmányai után, 1942-ben előbb a Milánói Egyetem orvosi karára iratkozott be, majd Paviába került, és 1949-ben szerezte meg diplomáját. Egyetemi évei alatt mindennap járt szentmisére és áldozott, gyakran imádkozott az Oltáriszentség előtt, és rendszeresen imádkozta a rózsafüzért is. 1952-ben gyermekgyógyászati szakvizsgát tett. 1955-ben férjhez ment.

Gianna tele volt életszeretettel, örömmel, szerette a színházat, a természetjárást, a zenét és a festészetet.

1956. november 19-én adott életet első gyermekének, Pierluiginak, majd 1957-ben megszületett Maria Zita, 1959-ben pedig Laura.

1961-ben, két vetélést követően Gianna ismét gyermeket várt. Két hónapos terhesen az orvosok rosszindulatú daganatot diagnosztizáltak méhében. Három lehetőség állt előtte: eltávolítják a daganatot a magzattal és a méhvel együtt, amely azt jelentette volna, hogy Giannának nem születhet több gyermeke; vagy meghagyva a későbbi szülés lehetőségét, abortálják a csecsemőt, és kiveszik a tumort; vagy meghagyják a születendő gyermek életét, és csak a daganatot távolítják el.

Gianna e harmadik, bár legkockázatosabb lehetőség mellett döntött. A műtét sikerrel járt, de Gianna és a magzat élete továbbra is veszélyben volt. Nagy bizalommal fordult azonban Istenhez, egyetlen vágya az volt, hogy egészséges gyermeknek adhasson életet. Annak ellenére, hogy tudta, a gyermek kihordása nehéz lesz, mégis az élet mellett döntött, könyörögve férjének, védelmezze az életet a lehetséges fájdalmas következmények ellenére is.

Pietro később így emlékezett vissza felesége szavaira:

„Gianna határozott, de békés hangon beszélt – olyan határozottsággal, amit soha nem fogok elfelejteni.” Ezt mondta: „Ha döntenem kell köztem és a gyermek között, ne hezitálj, válaszd a gyermeket! Mentsd meg őt!”

1962. április 20-án, nagypénteken a monzai kórházba szállították Giannát, ahol először természetes úton szerette volna megszülni gyermekét, azonban nagyszombat reggel császármetszést kellett végrehajtani. Az asszony egészséges kislánynak adott életet, akit Gianna Emanuela névre kereszteltek. A szülés után pár órával Giannának magas láza lett, és állapota minden

kezelés ellenére napról napra rosszabbodott. Szerette volna magához venni az Oltáriszentséget, de állandó és kiszámíthatatlan hányingere miatt csak ajkaival érinthette a Szentostyát.

Kéréséhez híven hazavitték Ponte Nuovó-i otthonába, ahol április 28-án, szombaton hajnalban elhunyt. Gianna áldozatának és szentségének híre halála után gyorsan elterjedt.

Hite, édesanyjai szeretete, amelyet hősiességével koronázott meg, vezetett 1994-es boldoggá avatásához. Szent II. János Pál ekkor az élet tanújának nevezte Gianna Beretta Mollát: „Tanúságtétele hősiesség-fogalmazott a Szentatya –, igazi himnusz az élet mellett, ellentétben a mai világban elterjedt mentalitással. Növelje az ő áldozata a bátorságot azokban, akik az élet mellett állnak, annak érdekében, hogy felismerjük minden emberi élet méltóságát a születéstől a halálig...”

GONDOLAT: Ez a rövid történet jól tükrözi, hogy bármilyen nehéz helyzetbe is kerülünk, a szeretetnek ott kell élni a szívünkben. Csak így lesz béke és öröm a szívünkben. A következő hetekben törekedjek arra, hogy minden cselekedetemet a szeretet vezérelje, még a nehézségek idején is.

Reményik Sándor

1890. augusztus 30-án született Kolozsvárott. Evangélikus elemi után középiskolai tanulmányait a kolozsvári református főgimnáziumban végezte. Felsőfokú tanulmányait ugyancsak Erdély fővárosában, a Ferenc József Tudományegyetem jogi fakultásán kezdte meg. A református kollégiumban, de főképp az egyetemen szövődtek kedves barátságai, velük később a kisebbségi életben újra találkozott, komoly nemzetépítő munkában. 1921-ben az ő szerkesztésében indul meg az Erdélyi Szemléből átalakult Pásztortűz, amelyet a legnehezebb időben szerkesztett. Körülötte és a Pásztortűz körül alakult ki az erdélyi irodalom. *Életét egymásra hatóan két tényező határozta meg: kereszténysége és magyarsága.* A békediktátum kihirdetése után elhallgatott. A magányosság szigetére vonult vissza. Ez a Reményik szenvedő, törődő, halk hangú ember. Belső töprengéseit, legbensőbb érzéseit is a nagy megrendülés élménye színezi. Testi szenvedésekben is része volt, hónapokat töltött szanatóriumokban, és a húszas évek derekától úgy érezte, hogy népe felmorzsolódása is elkerülhetetlen. Mégis mindig az életet hirdette. Emberileg is nagy tett volt az élete: reménytelenül is csillagokkal népesítette be az erdélyi éjszakákat. Verseiért és szenvedésekben tisztult életéért szerették őt értő kortársai. A formának tán nála nagyobb mesterei is voltak a magyar lírában, de nem volt senki, aki nála több gondolatot, érzést pendített volna meg. S túl a költészeten, magatartást is jelentett Reményik Sándor. Sorsvállaló volt. Ötvenegy éves korában, 1941. október 24-én Kolozsvárott halt meg. Városa mint a magyar nemzet halottját temette el a Házsongárdi temetőben. Sírkövén ez áll: *„Egy lángot adok, ápolod, add tovább.”*

Isten csodásan működik

Egy királynak volt egy tanácsadója, aki minden alkalmas és alkalmatlan helyzetben azt mondta: "Isten csodásan működik." Egy idő után a király olyan sokszor hallotta ezt a mondatot, hogy már kezdett elege lenni belőle.

A király és tanácsadója vadászatra indultak. A király lőtt egy szarvast. Mindketten éhesek voltak, így tüzet raktak és megsü-tötték. A király nekilátott az evésnek, de a nagy sietségében levágta egy ujját. A tanácsadó most is azt mondta: "Isten csodásan működik."

A királynál most már betelt a pohár. Elbocsátotta és megparancsolta neki, hogy tűnjön el a szeme elől. A tanácsadó elment. A király, a szarvas-sülttel jóllakva, elaludt.

Vad rablók törtek rá. Megkötözték, fel akarták áldozni istennő-jüknek, majd elfogyasztani. De az utolsó pillanatban észrevette egyikük, hogy a királynak hiányzik egy ujja. A rablók tanácskoztak, és úgy találták: "Ez az ember nem tökéletes. Hiányzik egy testrésze. Istennőnk csak tökéletes áldozatot kaphat." Így futni hagyták.

A király visszaemlékezett tanácsadója szavaira: "Isten csodásan működik." És megértette, hogy ebben az esetben is igaza volt. Bűnösnek érezte magát, hogy száműzte, és megparancsolta, hogy keressék meg. Hosszú idő után rátaláltak. A király bocsánatot kért tőle és kérte, álljon újra szolgálatába.

A tanácsadó azt válaszolta: "Nem kell bocsánatot kérned. Hálás vagyok, hogy elküldtél magadtól. Különben engem áldoztak volna fel a rablók. Nekem megvan minden ujjam. Isten csodásan működik."

Az életünkben gyakran a rossz dolgok miatt problémázunk, és nem értékeljük eléggé, mindazt a jót, amiben részünk van. Mindaz, ami történik velünk, azzal Istennek terve van. Szerintem, nincsenek véletlenek. Az én dolgom az, hogy szelíden és türelmesen fogadjam az életem eseményeit és felfedezzem benne Isten gondoskodását. Hogy észrevegyem akaratát, szándékát, ebben segít a csendes elmélyülés, a gyakori imádság.

H Ne feledd, ha bármikor szükséged van egy segítő kézre, mindig találsz egyet a karod végén.

U Mire megfejtetted, hogy mit gondol egy nő, már meg is gondolta magát.

M Drága szüleim! KüldjeteK 10 000.-Ft-ot, hogy megnyugodjak, hogy nincsenek anyagi gondjaitok.

O Szállodában, a recepción:

- Kedves uram! Két egér kergetőzik a szobámban!

R - Kedves vendégünk! Mit akar ennyi pénzért, bikaviadalt?

Két festő beszélget:

- Mit mondanak a kiállításodról a kritikusok?

- Megoszlanak a vélemények. Van, aki a festéket sajnálja, van aki a vásznat.

A futballista fiát megbuktatják harmadikban, de az mégis boldogan meséli apjának: - Apa, képzeld, a szerződésemet a harmadik osztállyal egy évvel meghosszabbították...

- Ettem már jobb sültet is! - mondja a vendég fizetéskor. Mire a pincér szárazon: - Nálunk, uram? Aligha.

Szöszik

A szöszi kiszáll a taxiból, majd megkérdezi: - Mennyibe került ez a kis furikázás?

A taxis rápillant a taxiórára: - 2000 Ft lesz, kisasszony.

A szöszi átnyújt egy ezrest, mire a sofőr: - Hölgyem ez csak a fele!

- Csak nem képzeled, hogy a maga részét is én fizetem?!

A fiatal szöszit megállítja a rendőr: – Mondja, hölgyem, talán nem tudja, hogy gyermek csak akkor ülhet az első ülésen, ha már elmúlt tizenkettő?

– Ugyan, biztos úr, ne vacakoljon már velem, hiszen 5 perc múlva dél van!

A szöszit elviszi a barátja moziba. A mozi bejárata felett a fényreklám a következőket hirdeti: 2 óra izgalom! 2 óra borzongás! 2 óra kikapcsolódás! 2 óra igazi szórakozás! Mire a szöszi: - Te teljesen megőrültél?! Ide hoztál? Csak nem képzeled, hogy 8 órán keresztül a moziban ülök!

Két szöszi beszélget...

- Képzeld, a kéményseprőnket tegnap elütötte egy autó!

- Úristen! Már a tetőn sincs biztonságban az ember?!

Ne aggódj, ha majd öreg leszel, majd én is jól megetetlek sárgarépa pürével!

Hétköznapi plusz

A hétköznapijaidat olykor kedvetlenül, lelombozva éled? Olykor nehéz meglátni a szürkeség mögött a fényt? Pedig ott van! A Hétköznapi Plusz segít észrevenni az Istentől kapott pluszainkat, azokat az ajándékokat, amelyeket továbbadhatunk embertársainknak, s amiktől lelkesebb, igazibb, igazabb és „életesebb” lesz minden napunk. Vége a szürkeségnek. Keressük együtt a fényt!

Otthon

Ma kiemelten figyelj oda arra, hogy az otthon töltött időben is áldás legyél. Különösen az embertársaidra, szeretteidre fordított időt töltsd meg tartalommal, beszélj velük is a mindennapi PLUSZról!

Unalom...

Nagyon monotonnak tűnnek a napi kötelezettségeid? Nagyon sok a nyűg, a teher, a gond, a szorongás? Akkor válaszd Mária részét: a jobbikat (vö. Lk 8,42). Tedd le picit a terheket, és menj el templomba! Hallgass meg egy előadást az interneten. Pihenj meg, mielőtt leroskadsz! Nem szégyen az! Lelkivezető vagy más szakember segítségét kérni sem „ciki”, ha bajban vagy. Leroskadni és nem kelni fel: az a ciki...

Őrangyalozz!

Válassz ki valakit, akinek titkos jótevője leszel ma! Kedveskedj egy csésze kávéval, érdeklődj gyermekei hogylétéről, dicsérd meg a munkáját. Talán arra vársz, hogy mások megszépítsék a mindennapjaidat? Jó, de előbb szépítsd meg az életüket te!

Éjszaka...

Ha nyugtalan az álmod, ha nem tudsz aludni, akkor se aggódj! Soha ne aggódj. Dúdold el vagy mondd el Avilai Szent Teréz imájára írt taizéi dalt, és megbékélsz: „Ne félj, ne aggódj, ne sírj, ne bánkódj: ha tiéd Isten, tiéd minden. Elég Ő néked.” Jó éjt! És holnap újra kezdheted. Mert felvirrad a fény!

Sikerült!

Nagyon jólesik az embernek, amikor egy feladatot sikerrel végez el, elismerik a munkáját, dicséretet kap. Ilyen pillanatokban legyen az első az, hogy hálát adunk a Mennyei Atyának, aki nélkül nem érhattünk volna el semmit az égvilágon. Ma este adj hálát az összes örömért, ami ért a nap során!”
(Részlet Vukovári Panna: Hétköznapi plusz című könyvéből.)

Szentmise szándékok augusztus hónapban

1. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	
2. +Szilágyi Józsefné Rapai Mária	(9.00)
	(11.00)
+Fazekas János édesapa	(19.00)
3. +Tabányi János, neje +Véber Mária, +János fiuk és +Nagyszülők	
4-6.	
7. +Rapavi József	
8.	
9. +Paulovics Károly, +Szülei és +Testvérei	(9.00)
	(11.00)
+Kuti Imre, +Neje és +Családtagok	(19.00)
10-12.	
13. Hálából a kapott kegyelmekért	
14.	
15.	(9.00)
	(19.00)
16. +Varga Gábor 20. évf., +Édesanyja és +Nagyanyja	(9.00)
	(11.00)
Csernák Mihályné +Rapavi Erzsébet, és összes +Hozzá tartozó	(19.00)
17. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért	
18-19.	
20. +Uzsoki István, +Gyermeke, +Szülei és +Testvére	(9.00)
	(19.00)
21-22.	
23. +Csepeti Mária, férje +Tanács Mihály	(9.00)
+Franka Pál, +Franka Pálné, +Hoffer János, +Hoffer Jánosné,	
Frankáné +Karchesz Emese, és +Franka András	(11.00)
+Pasiák András 8. évf.	(19.00)
24-28.	
29. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	
30. <i>Az Egyházközség augusztusban elhunyt hívei</i>	(9.00)
	(11.00)
	(19.00)
31.	

Töltsük együtt a szabadságot!

Istenem, legalább egyszer egy évben
szeretném bezárni magam mögött a lakást,
hogy elutazzam;
szeretnék akkor kelni, amikor tetszik,
heverészni a napon, lubickolni a vízben,
homokot szórni az ujjaim között.
Legalább egyszer ott kell hagynom a várost,
hogy kiszellőztessem magam, hogy időm legyen.
Jöjj el velem, ha szabadságra megyek,
a tengerre vagy a hegyekbe.

Légy velem, bárhová is visz utam.
Nemcsak az egyhangúságtól akarok szabadulni,
szeretném a hangodat is tisztábban hallani
a csöndben, a nyugalomban.
Istenem, szeretnék egyszer megint
igazán apa lenni,
feleségemmel kószálni a szabadban,
játszani a gyermekeimmel.
Szeretnék elolvasni egy könyvet,
ami nem kötelező.

Akkor talán azt is jobban megértem,
mennyire szeretsz.

Akkor talán jobban tudok majd imádkozni is.
Akkor majd megtudom, hogy mindig van időd ránk, mindig közel vagy,
hogy nem csupán a napra vágyom, meg a szélre,
de mindenekelőtt a Te szereteted napjára és leheletére. (Paul Roth)

„LÉPCSŐK”

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósné

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 246.

Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>

Megjelenik két havonta, első vasárnap 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **9.00 és 19.00**

Hétköznap: 6.15

Kivéve csütörtök: 19.00

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**